Таким — бува — народжується вірш,
Де кожне слово знак, а не лише ознака.
Поглянеш ранком і очам не віриш:
Вохріє на деревах вересневий накип.

І пошум верховіть не той, що був колись,
Зелений порив не вихриться вгору —
Додолу падає завилькуватий лист,
На травнику гаптуючи узори.

Ще тиждень-два і мотлохом сумним
Впадуть з дерев киреї вересневі,
І чорні віти, мов офіри дим,
Провозвістять зими близької невість.

А ти, що замкнений у коло звиклих змін,
Відчуєш знову до нового гін —
Тобі у мареві жовтавім верховіття
Уявляться плоди прийдешнього поліття.

І певний, ти молитимешся, щоб
Собою буть, позбувшись всіх оздоб.